

Andrea Robles

Escriptors

«El pseudònim és un homenatge a la novel·la negra mediterrània: a Andrea Camilleri, que ret homenatge a Montalbán creant Montalbano com a personatge; i continuam el cercle amb Robles, la traducció de Carvalho al castellà»

L'AP7 ha creat una falsa valencianització

Text: **Sebastià Bennasar**
Foto: **Carles Domènec**

Andrea Robles són els autors de *La visita del vent*, una de les novel·les negres de l'any. I fer-los aquesta entrevista és un rar privilegi. La feim a tocar de l'Octubre, Centre de Cultura Contemporània, en el cor de la València més catalana, la que varen erigir els homes i dones que acompanyaren Jaume I en la conquesta. I és un privilegi perquè no passa sovint que els llibres s'escriguin a quatre mans. Gregorio Royo i Maria Teresa Enrique són Andrea Robles, l'autoria que s'amaga al darrere d'una novel·la negra de les de tota la vida, amb sang i fetge i emoció fins al final, i que s'ha convertit en una de les sorpreses de la

temporada, *La visita del vent*. Com a Andrea Robles contesten les nostres preguntes.

Per què aquest pseudònim?

És un homenatge a la novel·la negra mediterrània; en primer lloc a Andrea Camilleri, que ret homenatge a Montalbán creant Montalbano com a personatge; i continuam el cercle amb Robles, la traducció de Carvalho al castellà. És un homenatge a la novel·la mediterrània, que és la que ens inspira i la que ens agrada.

Què suposa escriure a quatre mans?

En el gènere negre hi ha una certa tradició, d'aquesta escriptura en comú, però sobretot el que implica és un exercici de tolerància i un debat constant en

«Hi ha la sensació que els dels pobles no són de València, i manco si parlen valencià»

les diferents situacions de la novel·la. Nosaltres volíem que fos una novel·la molt oral, en la línia d'Elmore Leonard, que té uns diàlegs molt bons i que és el que més hem assajat.

És una novel·la negra amb una forta càrrega psicològica...

Sí, volíem tractar el tema de l'ètica i que la configuració i la lluita contra el mal ho marcàs tot. I nosaltres som lectors de gènere negre i les nostres referències demanaven aquesta càrrega psico-

lògica i evidentment la intertextualitat forma part de l'essència de la novel·la, que està fardada d'homenatges i influències.

Hi ha una notable tasca de descripció del País Valencià i de la seva societat mutable, especialment pel que fa a l'àmbit agrícola...

Clar: és que la societat del País Valencià és dual, hi ha la gent del poble i de la societat i hi ha la sensació que els dels pobles no són de València, i manco si parlen valencià, quan avui dia, amb la societat globalitzada, València ho és tot i a Gandia o Oliva et pots trobar els mateixos problemes. Nosaltres no podíem no parlar d'aquesta realitat perquè la coneixíem i coneixem la ciutat vivint al camp, i hi hem vist la

transformació de la ciutat i a la vegada com el camp s'està buidant perquè l'agricultura tradicional se n'ha anat en orris, la taronja està arruïnada i el llaurador no té perspectives. S'està produint una brutal conversió del camp en sòl urbà, i això és el que s'està transformant.

En la vostra novel·la hi ha alguns moments de road movie, molt a l'estil de Jaume Fuster a *La Corona valenciana*. És la millor manera per mostrar el país?

Bé, de fet nosaltres citam Jaume Fuster al principi. Donam molta importància a l'autopista perquè el País Valencià és allargat i la gent dels pobles veïns sovint no hi té cap contacte. L'AP7 ha creat una falsa valencianització, i el viatge típic és del nord al sud, encara que a la novel·la de Fuster sigui a la inversa.

El vostre llibre ha estat editat en una editorial petita i de cop i volta enguany l'hem pogut veure com un dels més demanats a les biblioteques de Catalunya a l'estiu...

Sí. La veritat és que no n'havíem fet cap publicitat especial. Havíem enviat el llibre a la llibreria Negra i Criminal i des d'aquí ens van recomanar que en féssim arribar un a Àlex Martín i un altre a Jordi Canal, i la nostra sorpresa va ser que l'agafassin per a les biblioteques, perquè això significa que arriba a molts lectors. El llibre ja havia estat finalista d'un premi Ciutat d'Alzira, o sigui que el que sí que podíem dir és que ja havia agradat a públics molt diferenciats.

Allò que sol passar amb la novel·la negra és que una vegada iniciat el ritme ja no es para. Per a quan noves aventures de la mà d'Andrea Robles?

Bé, hi ha un segon llibre per al 2010, però encara hi ha alguns detalls que s'han de discutir. El que sí que tenim clar és que hi mantindrem el protagonista.

Un protagonista singular, perquè fins ara coneixíem els negres escriptors, però el vostre agent de l'ordre té a una negra fent de lectora...

És una cosa de parella, que ve de l'experiència pròpia. Nosaltres agafam molts de llibres de la biblioteca i després van passant els filtres de recomanació dins de la pròpia parella, i a la novel·la és la parella del Jordi qui té els gusts més cosmopolites, i per això li fa de negra lectora.